

at dens Midler inddrages i Statskassen, Midler, man har i Hænde, og som man hidtil har maattet føre paa et selvstændigt Regnskab, fordi de havde en særlig Anvendelse. Disse Midler inddrages nu i Statskassen, men der er ikke Tale om at deponere noget. Hvad skulde der vel være Tale om at deponere og hos hvem? Jeg tror derfor, jeg har Ret til at sige, at det ærede Medlem ikke forstaar, hvad det drejer sig om. Den ærede Minister sagde selv ganske rigtigt før, at det, der var Tale om, var en Boggæld, altsaa ikke en Obligationsgæld, men simpelt hen en Boggæld, der stod i Bøgerne som tilhørende Reservepensionsfonden; nu skal den ikke længere tilhøre denne Fond, men gaa ind i Statskassen. Det er den virkelige Sammenhæng.

Finansministeren (Vilhelm Lassen):

Den sidste ærede Talers Betragtning er jo rent formalistisk. Han gaar ud fra den rent juridiske Sætning, at naar man bliver Ejer af sin egen Gæld, saa udslettes den, en Sætning, som maa føre til, at hver Gang Staten bliver Ejer af Statsobligationer, ophører den dertil svarende Gæld med det samme at eksistere. Det er, som jeg siger, en rent formalistisk Betragtning, som ikke har noget at gøre med den Realitet, der ligger bag dette Lovforslag. Da vi i Fjor vedtog Loven om Statsbrandforsikringsfonden, var det ikke Meningen dermed at foretage en ekstraordinær Afskrivning af Statsgælden paa 5 Mill. Kr. Der var ingen, der tænkte derpaa, og ingen, der ytrede noget som helst i den Retning. Meningen var udelukkende den, at Reservepensionsfonden med dens Tilgodehavende skulde ophøre, men ikke, at Statsgælden skulde formindskes. Det Forhold, som foreligger, er følgende: Der har eksisteret en Boggæld for Statskassen, som er bleven opført med 5 pCt. Rente. Nu, da Staten selv er den rentenydende, er der ikke mere nogen Mening i at opføre den med disse 5 pCt., men det er rimeligt at opføre den som anden indenlandsk Statsgæld med $3\frac{1}{2}$ pCt. Det er det, dette Forslag gaar ud paa, og endvidere, at Finansministeren, naar han finder Anledning dertil, skal kunne frugtbarføre Pengene ved at lade udstede og eventuelt sælge Obligationer derfor. Naar man vedtager Lovforslaget saaledes, som det her er forelagt, opretholder man status quo. Man gør kun det, som var Hensigten i Fjor, nemlig, at nedlægge Reservepensionsfonden og inddrage dens Midler i Statsbrandforsikrings-

fonden. Det var derimod ikke Meningen at foretage en Nedskrivning af Statsgælden med 5 Mill. Kr. Dette Lovforslag tilsigter i Virkeligheden at fyldestgøre, hvad Loven om Statsbrandforsikringsfonden gik ud paa og forudsatte. Jeg skal derfor tilraade det høje Ting at vedtage dette Lovforslag.

P. G. C. Jensen: Naar den højtærede Minister siger, at min Betragtning er ganske formalistisk, saa forveksler han mig med sig selv, thi det er hans Lovforslag, som er aldeles formalistisk, i dets første Paragraf i alt Fald. Den højtærede Minister udtaler, at naar Statskassen bliver Ejer af sine egne Obligationer, maa den da have Lov til at lade dem blive liggende og ikke ødelægge dem. Det kommer virkelig an paa. Hvis Statskassen køber sine egne Obligationer for derigennem efter Lov og Vedtægt at formindskes sin Statsgæld, saa skal den ødelægge dem, saa skal de oprændes. Her er Forholdet imidlertid det, at Statsgælden i Fjor er formindsket med 5 Mill. Kr. Derom behøves der ingen yderligere Vedtagelse. Det er en Ting, der allerede er vedtagen, og hvad der er vedtaget, kan ikke vedtages en Gang til. Den ærede Minister sagde, at man ikke tænkte paa at nedskrive Statsgælden, da man vedtog Loven i Fjor. Nej, det gjorde man ikke, for der var overhovedet ikke Tale om Statsgæld; man betragtede ikke Gælden til Reservepensionsfonden som en egentlig Statsgæld; thi der ved plejer man jo at forstaa en Gæld, for hvilken der er udstedt Obligationer, og for hvilken der er almindelig Lovhjemmel. Den højtærede Minister leverede i øvrigt selv det allerbedste Argument for, at den hele Betragtning, der ligger til Grund for Lovforslaget, er rent formalistisk, idet han sagde, at naar Staten selv er den rentenydende, kan man godt nedsætte Renten. Ja, man kan for saa vidt godt nedsætte den til 0 eller 1 pCt., thi i Virkeligheden er Staten den, der baade skal yde Renten af Obligationerne og igen oppebære den. Det gaar altsaa blot fra den ene Lomme over i den anden, og den hele Ordning er uden allermindeste Betydning. Det formalistiske kan man dog nogenlunde finde sig i, det kan nogenlunde gaa an at indføre visse Formaliteter, skønt de i og for sig ere overflødige, men det farlige ved Lovforslaget er § 2, hvor den højtærede Minister siger: Jeg vil have Lov til at udstede Obligationer for disse Penge og have Lov til at sælge Obligationerne. Dersom det sker, kan jo dog intet Menneske være